

Editorial



Του Χάρη Παυλίδη

Μια ιστορία από το παρελθόν

Ενδιαφέρον όσο και αποκαλυπτικό από κάθε άποψη το βιβλίο του Αντιπροέδρου της κυβέρνησης, Θεόδωρου Πάγκαλου, «Με τον Ανδρέα στην Ευρώπη» από τις εκδόσεις «Πατάκη». Μεταξύ άλλων αναφέρεται και στη συνάντηση κορυφής του Μιλάνου, το διήμερο 28-29 Ιουνίου του 1985. Σ' εκείνη τη συνάντηση η πρωθυπουργός της Αγγλίας, Μάργκαρετ Θάτσερ, είχε καταφέρει να εκνευρίσει τους Ευρωπαίους ηγέτες, θεωρώντας «κομμουνιστική» την εμμονή τους στο κοινωνικό κράτος.

Επιχειρώντας μάλιστα να τεκμηριώσει τις απόψεις της περί κράτους που «καταπνίγει την αυτοτέλεια του στόμου», διηγήθηκε την περίπτωση του πατέρα της, ο οποίος με σκληρό αγώνα και δουλειά, κατάφερε να υπερνικήσει τη γραφειοκρατία, να σπουδάσει την ίδια και να διατηρήσει μέχρι τέλους της ζωής του ένα αξιοπρεπές επάγγελμα και βιστικό επίπεδο.

Θυμωμένος της απήντησε ο Χέλμουτ Κολ και με επιχειρήματα ο Ανδρέας Παπανδρέου, και αμέσως μετά τον λόγο ζήτησε ο Τζούλιο Αντρέτι, μιας και ο σοσιαλιστής πρωθυπουργός Μπετίνο Κράξι προήδρευε του συμβουλίου. Τότε, αυτή η κορυφαία προσωπικότητα της ιταλικής Χριστιανοδημοκρατίας, άρχισε να διηγείται την ιστορία του θείου του Τζουζέπε, ο οποίος, αφού πάλεψε όλη του τη ζωή έχοντας ένα μικρό μπακάλικο στο Ρέτζιο Καλάμπρια, για να ζήσει την οικογένειά του, στο τέλος χρεώθηκε τόσο πολύ, ώστε δεν μπόρεσε να τα βγάλει πέρα, και μια μέρα, σε μια στιγμή απελπισίας κρεμάστηκε από έναν γάντζο στο ταβάνι.

Όλοι τον κοιτούσαν με απορία και ο Κράξι αναρωτήθηκε γιατί τους διηγήθηκε αυτή την ιστορία. Η απάντησή του έκανε τη Θάτσερ να κοκκινίσει από το θυμό της. «Άκουσα, είπε, την κυρία Θάτσερ να διηγείται την ιστορία του πατέρα της για να μας πείσει ότι δεν πρέπει να έχουμε κοινωνική πολιτική στην κοινότητα, μιας και ο πατέρας της τα κατάφερε να τα βγάλει πέρα μόνος του. Ε, είπα κι εγώ να πω την ιστορία του θείου μου Τζουζέπε, για να την πείσω περί του αντιθέτου, μιας κι εκείνος ο κακομοίρης δεν τα έβγαλε πέρα».

Ένα μεγάλο μάθημα για πολλούς σημερινούς Ευρωπαίους ηγέτες, κυρίως του Λαϊκού Κόμματος, που έχουν λησμονήσει την κοινωνική διάσταση του φιλελευθερισμού.